

Prese un informācija

Eiropas Savienības Tiesa
PAZIŅOJUMS PRESEI Nr. 75/22
Luksemburgā, 2022. gada 5. maijā

Spriedums lietā C-179/21
Victorinox

Komersantam, kas tādās vietnēs kā *Amazon* piedāvā preces, kuras viņš pats nav ražojis, ir jāinformē patērētājs par ražotāja garantiju, ja tas šo garantiju norāda kā galveno vai izšķirošo sava piedāvājuma elementu

Sabiedrība *absoluts -bikes and more- GmbH & Co. KG* (turpmāk tekstā – “*absoluts*”) tiešsaistes tirdzniecības platformā *Amazon* piedāvāja pārdošanā Šveices ražotāja preci. *Amazon* vietnes lapā, kurā bija ietverts šis piedāvājums, nebija nekādas informācijas par kādu *absoluts* vai trešo personu sniegtu garantiju, bet sadaļā “Cita tehniskā informācija” bija ietverta saite, ar kuras palīdzību lietotājs varēja atvērt ražotāja sagatavotu informācijas lapu.

Uzskatīdama, ka *absoluts* nav sniegusi pietiekamu informāciju par ražotāja sniegto garantiju, kāda konkurējošā sabiedrība, pamatojoties uz Vācijas tiesisko regulējumu par negodīgu konkurenci, cēla prasību par to, lai *absoluts* pārtrauktu šādu piedāvājumu sniegšanu. Tā kā lieta ir nonākusi līdz *Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa, Vācija), pēdējai minētajai radās šaubas par to, vai saskaņā ar Direktīvu par patērētāju tiesībām¹ tirgotājam, kurš atrodas *absoluts* situācijā, ir jāinformē patērētājs par ražotāja piedāvātās komercgarantijas esamību. Šai tiesai rodas arī jautājums par šāda pienākuma apjomu un nosacījumiem, kādos šis pienākums rodas.

Tiesa savā spriedumā nosprieda, ka saskaņā ar Direktīvu par patērētāju tiesībām **tirgotājam pirms līguma noslēgšanas ir jāsniedz patērētājam informācija par ražotāja komercgarantiju, ja patērētājam ir likumīga interese iegūt šo informāciju**, lai pieņemtu lēmumu uzņemties līgumiskas saistības ar tirgotāju. Tiesa arī nosprieda, ka šai informācijai ir jāietver visa informācija par šādas garantijas piemērošanas un īstenošanas nosacījumiem, kas ļauj patērētājam pieņemt šādu lēmumu.

Tiesas vērtējums

Pirmkārt, attiecībā uz jautājumu, vai tirgotājam ir jāinformē patērētājs par ražotāja komercgarantijas esamību², Tiesa precizē, ka, ja līguma priekšmets attiecas uz preci, ko ražojusi persona, kas nav tirgotājs, šim pienākumam ir jāattiecas uz visu būtisko informāciju par šo preci, lai patērētājs varētu izlemt, vai viņš vēlas uzņemties līgumiskas saistības ar tirgotāju. Tiesa uzskata, ka šī informācija ietver preces galvenās īpašības³, kā arī principā ar to cieši saistīto garantiju kopumu, tostarp ražotāja piedāvāto komercgarantiju. Tomēr Tiesa norāda, ka, lai gan informācijas sniegšana par ražotāja komercgarantiju nodrošina augstu patērētāju aizsardzības līmeni, **beznosacījuma pienākums sniegt šādu informāciju jebkuros apstākļos šķiet nesamērīgs**. Proti, šāds pienākums liktu tirgotājiem veikt ievērojamu ar šādu garantiju saistītas

¹ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/83/ES (2011. gada 25. oktobris) par patērētāju tiesībām un ar ko groza Padomes Direktīvu 93/13/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 1999/44/EK un atceļ Padomes Direktīvu 85/577/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/7/EK (OV 2011, L 304, 64. lpp.; turpmāk tekstā – “Direktīva par patērētāju tiesībām”).

² Direktīvas par patērētāju tiesībām 6. panta 1. punkta m) apakšpunkts. Saskaņā ar šo tiesību normu, pirms patērētājam kļūst saistošs distances līgums vai ārpus uzņēmuma telpām noslēgts līgums vai tamlīdzīga piedāvājuma saistības, tirgotājam skaidrā un saprotamā veidā ir jāsniedz viņam informācija par to, vai un ar kādiem nosacījumiem pēc pārdošanas patērētājiem ir pieejama palīdzība, garantijas remonts un komercgarantijas.

³ Šis pienākums ir paredzēts Direktīvas par patērētāju tiesībām 6. panta 1. punkta a) apakšpunktā.

informācijas vākšanu un atjaunināšanu, lai gan tiem ne vienmēr ir tiešas līgumiskas attiecības ar ražotājiem un jautājums par ražotāju komercgarantiju principā neietilpst līgumā, kuru tie plāno noslēgt ar patērētāju.

Līdz ar to Tiesa, līdzsvarojot augstu patērētāju aizsardzības līmeni ar uzņēmumu konkurētspēju, uzskata, ka **tirgotājam pirms līguma noslēgšanas ir jāsniedz patērētājam informācija par ražotāja komercgarantiju tikai tad, ja patērētājam ir likumīga interese iegūt šo informāciju**, lai pieņemtu lēmumu uzņemties līgumiskas saistības ar tirgotāju. Tātad šis tirgotāja pienākums rodas nevis vienīgi tāpēc, ka pastāv šī garantija, bet gan tādēļ, ka patērētājam ir šāda likumīga interese. Šajā ziņā Tiesa precizē, ka **šī interese ir pierādīta, ja tirgotājs ražotāja komercgarantiju padara par sava piedāvājuma galveno vai izšķirošo elementu**, it īpaši, ja tas to izvirza kā pārdošanas argumentu, lai tādējādi uzlabotu sava piedāvājuma konkurētspēju un pievilcību salīdzinājumā ar konkurentu piedāvājumiem.

Tiesa piebilst, ka, lai noteiktu, vai ražotāja komercgarantija ir tirgotāja piedāvājuma galvenais vai izšķirošais elements, ir jāņem vērā piedāvājuma saturs un vispārējā struktūra saistībā ar attiecīgo preci, atsaucies uz ražotāja komercgarantiju nozīmi pārdošanas vai reklāmas argumenta ziņā, vieta, ko šī atsaucē ieņem piedāvājumā, kļūdas vai maldināšanas risks, ko minētā atsaucē varētu izraisīt tāda vidusmēra patērētāja uztverē, kas ir samērā informēts, uzmanīgs un apdomīgs, saistībā ar dažādām garantijas tiesībām, ko viņš var izmantot, vai garantētāja patiesā identitāte, paskaidrojumu par citām garantijām, kas saistītas ar preci, esamība vai neesamība piedāvājumā, kā arī jebkurš cits faktors, kas var radīt objektīvu vajadzību pēc patērētāju aizsardzības.

Otrkārt, attiecībā uz jautājumu par to, kāda informācija patērētājam ir jāsniedz par “nosacījumiem [...]”, kas saistīti ar ražotāja komercgarantiju⁴, Tiesa atzīst, ka tirgotājam, lai ievērotu patērētāja likumīgo interesi saņemt informāciju par ražotāja komercgarantiju, lai varētu pieņemt lēmumu uzņemties līgumiskas saistības ar tirgotāju, ir jāsniedz patērētājam jebkura informācija par attiecīgās komercgarantijas piemērošanas un īstenošanas nosacījumiem. Papildus garantijas ilgumam un teritoriālajai piemērošanai, kas skaidri minēti Direktīvas par patēriņa preču pārdošanu un garantijām⁵ 6. panta 2. punkta otrajā ievilkumā, šie elementi var ietvert ne tikai remonta vietu bojājumu gadījumā vai iespējamus garantijas ierobežojumus, bet arī – attiecīgos apstākļos – garantētāja vārdu un adresi.

ATGĀDINĀJUMS. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ļauj dalībvalstu tiesām to tiesvedības ietvaros uzdot jautājumus Tiesai par Savienības tiesību interpretāciju vai Savienības akta spēkā esamību. Tiesa neiztiesā strīdus, ko izskata valstu tiesas. Valsts tiesai ir jāatrisina lieta saskaņā ar Tiesas nolēmumu. Šis nolēmums līdzīgā veidā ir saistošs citām valstu tiesām, kurām ir jāatrisina līdzīgas problēmas.

Neoficiāls dokuments plašsaziņas līdzekļu vajadzībām, kas Tiesai nav saistošs.

[Pilns sprieduma teksts](#) tiek publicēts CURIA tīmekļvietnē pasludināšanas dienā.

Kontaktpersona presei: Marta Ošleja ☎ (+352) 4303 6005

⁴ Šis jēdziens ir ietverts Direktīvas par patērētāju tiesībām 6. panta 1. punkta m) apakšpunktā.

⁵ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 1999/44/EK (1999. gada 25. maijs) par dažiem patēriņa preču pārdošanas aspektiem un saistītajām garantijām (OV 1999, L 171, 12. lpp.).